

Luxemburgissa 26.9.2013

Tuomiot asioissa C-189/11 komissio v. Espanja, C-193/11 komissio v. Puola, C-236/11 komissio v. Italia, C-269/11 komissio v. Tšekki, C-293/11 komissio v. Kreikka, C-296/11 komissio v. Ranska, C-309/11 komissio v. Suomi ja C-450/11 komissio v. Portugali

Viestintäyksikkö

Matkatoimistoihin sovellettavan erityisen arvonlisäverojärjestelmän säännöksiä ei ole rajoitettu tapauksiin, joissa matkoja myydään matkustajille, ja ne koskevat kaikentyyppisille asiakkaille suuntautuvia myyntejä

Unionin tuomioistuin hylkää näin ollen komission Puolaa, Italiaa, Tšekkiä, Kreikkaa, Ranskaa, Suomea ja Portugalia vastaan nostamat kanteet kokonaisuudessaan ja hyväksyy Espanjaa vastaan nostetun kanteen osittain

Euroopan komissio nosti jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevia kanteita kahdeksaa jäsenvaltiota vastaan, koska se katsoi, etteivät nämä jäsenvaltiot olleet noudattaneet yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin mukaisia velvoitteitaan.¹ Kanteet koskevat matkatoimistoja koskevaa erityisjärjestelmää.

Suomi, Ranska, Kreikka, Italia, Puola, Portugali ja Tšekki

Komissio katsoo, että matkatoimistoja koskevaa erityisjärjestelmää voidaan soveltaa vain silloin, kun matkoja myydään matkustajille. Se arvostelee asianomaisia jäsenvaltioita siitä, että ne ovat sallineet tämän järjestelmän soveltamisen silloin, kun matkoja myydään kaikentyyppisille asiakkaille.

Tämänpäiväisissä tuomioissaan unionin tuomioistuin myöntää, että direktiivin eri kieliversiot eroavat toisistaan huomattavasti, koska joissakin kieliversioissa käytetään sanaa "matkustaja" ja/tai sanaa "asiakas" vaihdellen joskus näiden sanojen käyttöä eri säännöksissä.

Unionin tuomioistuin muistuttaa, että jos unionin säädöksen eri kieliversiot eroavat toisistaan, kyseessä olevaa säännöstä on tulkittava sen säädöksen yleisen rakenteen ja tarkoituksen mukaan, jonka osa se on. Tältä osin unionin tuomioistuin katsoo, että lähestymistapa, jossa erityisjärjestelmää sovelletaan kaikentyyppisiin asiakkaisiin, mahdollistaa parhaiten tämän järjestelmän tavoitteiden saavuttamisen. Tämä lähestymistapa nimittäin mahdollistaa yksinkertaistettujen sääntöjen soveltamisen matkatoimistoihin riippumatta siitä, minkä tyyppisille asiakkaille ne toimittavat palvelujaan, ja se edistää samalla maksujen jakautumista tasapainoisesti jäsenvaltioiden välillä. Lisäksi unionin tuomioistuin on jo tulkinnut sanaa "matkustaja" laajemmin kuin loppukuluttajaa tarkoittavassa merkityksessä.

Näin ollen unionin tuomioistuin katsoo, että erityisjärjestelmän säännösten soveltaminen ei rajoitu vain tapauksiin, joissa matkoja myydään matkustajille ja hylkää kokonaisuudessaan kanteet, jotka komissio nosti Puolaa, Italiaa, Tšekkiä, Kreikkaa, Ranskaa, Suomea ja Portugalia vastaan.

Espanja

Espanjan osalta unionin tuomioistuin hylkää ensimmäiseksi komission kanteen siltä osin kuin se arvostelee tätä ja seitsemää muuta jäsenvaltiota siitä, että ne ovat sallineet erityisjärjestelmän soveltamisen kaikentyyppisille asiakkaille suuntautuvaan matkojen myyntiin.

¹ Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi 2006/112/EY (EUVL L 347, s. 1–118).

Toiseksi komissio väittää, että Espanjan lainsäädäntö on ristiriidassa unionin oikeuden kanssa, koska siinä suljetaan pois erityisjärjestelmän soveltamisalasta vähittäismyyntiä harjoittavien toimistojen sellaisten matkojen myynnit, jotka tukkumyyntiä harjoittavat toimistot järjestävät. Unionin tuomioistuin katsoo, että tämä kanneperuste on perusteltu, koska direktiivissä ei säädetä tällaisesta erityisjärjestelmän soveltamisalasta poissulkemisesta.

Kolmanneksi komissio väittää, että toisin kuin unionin oikeudessa Espanjan lainsäädännössä sallitaan, että matkatoimisto ilmoittaa asiakasta kuultuaan laskussa otsikon "hintaan sisältyvät arvonlisäveron määrät" alla tietyn prosenttiosuuden arvonlisäverollisesta hinnasta ja tämä rahamäärä määritellään arvonlisäveroksi, jonka katsotaan kuuluvan asiakkaan maksettavaksi ja jonka vähennykseen asiakas on oikeutettu.

Unionin tuomioistuin toteaa, ettei matkatoimistoja koskevassa erityisjärjestelmässä säädetä tällaisesta vähennysoikeudesta. Se muistuttaa, että arvonlisäveron vähennysoikeuden periaate koskee veroa, joka on kannettu aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa hankituista tavaroista tai palveluista, joita verovelvollinen käyttää verollisissa liiketoimissaan. Arvonlisäveron neutraalisuuden takaamiseksi vähennetyn veron määrän on vastattava täsmällisesti aikaisemmassa vaihdannan vaiheessa maksettavaa tai maksettua arvonlisäveron määrää. Näin ollen koska Espanjan lainsäädännössä ei tarkoiteta täsmällistä arvonlisäveron määrää, joka on kannettu verovelvolliselle suoritetuista palveluista, vaan summaa, jonka suuruus on arvioitu tämän viimeksi mainitun maksaman kokonaismäärän perusteella, unionin tuomioistuin katsoo, ettei tämä lainsäädäntö ole yhteensopiva arvonlisäveron laskentatavan kanssa eikä direktiivissä säädettyjen vähennysoikeutta koskevien sääntöjen kanssa. Tästä seuraa myös, että laskussa oleva maininta rahamäärästä, jonka suuruus on tietty prosenttimäärä laskutetusta kokonaishinnasta, ei vastaa direktiivissä tarkoitettuja laskujen sisältöä koskevia sääntöjä.

Lisäksi unionin tuomioistuin toteaa, että kun Espanjan lainsäädännössä mahdollistetaan kyseessä oleva vähennys vain silloin kun palvelut suoritetaan Espanjassa, siinä otetaan käyttöön kansalaisuuteen perustuva syrjintä, joka on ristiriidassa yhteisen arvonlisäverojärjestelmän kanssa.

Neljänneksi unionin tuomioistuin vastaa komission väitteeseen, jonka mukaan arvonlisäverodirektiivissä ei ole oikeusperustaa Espanjan lainsäädännölle, jossa säädetään mahdollisuudesta määrittää kausikohtaisesti kokonaisuutena matkatoimistojen voittomarginaalin veron peruste (C-189/11, 101 kohta). Tältä osin unionin tuomioistuin vahvistaa, että matkatoimistojen toimialalla veron peruste on määriteltävä viitaten jokaiseen erilliseen matkatoimiston suorittamaan palveluun eikä kausikohtaisesti kokonaisuutena.

HUOMAUTUS: Jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan kanteen sellaista jäsenvaltiota vastaan, joka ei noudata unionin oikeuden mukaisia velvoitteitaan, voi nostaa komissio tai jokin toinen jäsenvaltio. Jos unionin tuomioistuin toteaa, että jäsenyysvelvoitteita ei ole noudatettu, kyseessä olevan jäsenvaltion on toteutettava tuomion noudattamisen edellyttämät toimenpiteet mahdollisimman pian.

Jos komissio katsoo, että jäsenvaltio ei ole toteuttanut tuomion noudattamisen edellyttämiä toimenpiteitä, se voi nostaa uuden kanteen, jossa se vaatii rahamääräisiä seuraamuksia. Jos jäsenvaltio ei ole ilmoittanut direktiivin täytäntöönpanotoimenpiteistä komissiolle, unionin tuomioistuin voi komission ehdotuksesta määrätä seuraamuksista jo ensimmäistä tuomiota annettaessa.

Tämä on tiedotusvälineiden käyttöön tarkoitettu epävirallinen asiakirja, joka ei sido Euroopan unionin tuomioistuinta.

Tuomioiden ([C-189/11](#), [C-193/11](#), [C-236/11](#), [C-269/11](#), [C-293/11](#), [C-296/11](#), [C-309/11](#) ja [C-450/11](#)) koko teksti julkaistaan CURIA-sivustolla julistamispäivänä.

Lisätietoja: Gitte Stadler ☎ +352 4303 3127